

Sygnatura akt VIII C 976/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2021 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 3.468,60 zł (trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 273,54 zł (dwieście siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 976/20

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2020 roku powód M. W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. powództwo o zapłatę kwoty 3.648,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 11 listopada 2019 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód, należący do poszkodowanego. Sprawca zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą ze stroną pozwaną. W związku z powstałą szkodą poszkodowany wynajął pojazd zastępczy na okres od dnia 24 dni tj. od dnia 11.11.2019 r do 04.12.2019r. Koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 4.723,20 zł. Po zgłoszeniu roszczenia z powyższego tytułu pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, wypłacając świadczenie w wysokości 1.254,60 zł. Ustalając tę wartość pozwany skrócił okres najmu z 24 do 11 dni oraz dobową stawkę najmu do kwoty 172,20 zł brutto (przez 3 dni), a następnie do kwoty 92,25 zł netto. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, iż na mocy umowy cesji poszkodowany przeniósł przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Wskazał również, iż termin wymagalności roszczenia przypada na dzień po dniu wydania ostatecznej decyzji ubezpieczyciela.

(pozew k.3-5.)

W dniu 17 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, na mocy którego powództwo zostało uwzględnione w całości.

(nakaz zapłaty k./ 11)

W dniu 17 sierpnia 2020 r. pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany, nie podważając okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, zakwestionował okres i stawkę najmu pojazdu zastępczego. W tym zakresie wyjaśnił, że poszkodowany mógł wynająć samochód tylko przez okres faktycznej naprawy swojego pojazdu. Dodatkowo pozwany podniósł, iż poszkodowany uzyskał czytelną informację co do możliwości zorganizowania samochodu zastępczego przez wypożyczalnię współpracującą z pozwanym. Dalsza procedura udostępniania pojazdu zależała od aktywności poszkodowanego. Stawka takiego wynajmu była niższa niż stawka zastosowana przez powoda. Niezależnie od powyższego podniósł, iż poszkodowany obowiązany jest do minimalizacji rozmiaru szkody, a koszt najmu pojazdu zastępczego winien obejmować wyłącznie okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu.

(sprzeciw k. 15-23.)

W odpowiedzi na sprzeciw pełn. Powoda podtrzymał swoje żądanie.

(pismo procesowe k. 91-94)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 listopada 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...) o nr rej. (...), będący własnością A. K. (1).

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A.

(okoliczności bezsporne, zeznania świadka A. K. k. 104)

W zakresie najmu pojazdu zastępczego A. K. (1) podjął decyzję o skorzystaniu z usług firmy zewnętrznej. Poszkodowany zdecydował się na ofertę powoda i na podstawie umowy z dnia 11 listopada 2019 roku wynajął samochód marki M. (...). Dobowa stawka najmu została w umowie określona na kwotę 160 zł netto + VAT.

W dacie najmu pojazdu poszkodowany nie był właścicielem innego pojazdu. Wynajęty samochód był wykorzystywany na co dzień do celów prywatnych tak, jak samochód uszkodzony, który w wyniku uszkodzeń nie był jezdny.

W związku z najmem pojazdu zastępczego M. K. złożył oświadczenie, iż będzie wykorzystywał pojazd zastępczy w takim samym zakresie, w jakim korzystał z uszkodzonego pojazdu, wskazał również, iż nie ma możliwości odliczenia podatku VAT od wynajmu pojazdu zastępczego.

Wynajęty pojazd poszkodowany użytkował do dnia 4 grudnia 2019 roku.

(zeznania świadka A. K. (1) k. 104, oświadczenie k. 15, umowa najmu k. 10-11, protokół zdawczo-odbiorczy k. 12)

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 listopada 2019 roku A. K. (1) zbył na rzecz powoda M. W. wierzytelność pieniężną przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego marki (...) w związku z likwidacją szkody z dnia 11 listopada 2019 roku na pojeździe marki S. (...). Przedmiotową wierzytelność powód nabył wraz ze wszystkimi prawami z nią związanymi.

Po nabyciu wierzytelności powód w dniu 9 grudnia 2019 roku wystawił na poszkodowanego fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 4.723,20 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) w okresie od 11.11.2019 do 04.12.2019, z terminem płatności do dnia 24.12.2019 roku.

(faktura k. 13, umowa przelewu wierzytelności k.14)

Pozwany ubezpieczyciel wysłał powiadomienie w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, jednak bez wskazania szczegółów wynajmu. W odpowiedzi ubezpieczyciel został poproszony o przesłanie szczegółowej oferty najmu pojazdu zastępczego tj. doublebezpieczenie, udział własny w szkodzie, limit kilometrów. Pozwany ubezpieczyciel nie zareagował na tą wiadomość.

(akta szkody k. 82).

W dniu 28 listopada 2019 roku Ubezpieczyciel zakwalifikował szkodę jako szkodę całkowitą. Wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 2 grudnia 2019 roku. W toku likwidacji szkody pozwany wskazał, że przy szkodzie całkowitej zwraca koszt najmu do dnia otrzymania przez poszkodowanego informacji o szkodzie całkowitej oraz uwzględnia dodatkowo okres potrzebny na zakup innego samochodu – 7 dni.

(plik o nazwie (...)_ (...)_instrukcja _pojazd zastępczy_22_1_ważne informacje_w_sprawie_twojej_szkody k. 82

Decyzją z dnia 20 grudnia 2019 roku pozwany ustosunkowując się do wystawionej faktury VAT, poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.254,60 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wydatki z powyższego tytułu winny być celowe i ekonomicznie uzasadnione, że poszkodowany był informowany o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela oraz o akceptowalnej stawce dla klasy pojazdu. Ubezpieczyciel przyznał za pierwsze 3 dni stawkę w wysokości 172,50 zł oraz za pozostały okres stawkę 75 zł netto.

(decyzja k. 18-19v., okoliczności bezsporne).

Rynkowe stawki najmu pojazdu zastępczego w segmencie C (jak pojazd uszkodzony) w 2019 roku kształtowały się w przedziałach netto : od 118 zł do 240 zł dla najmu bezgotówkowego. Rynkowe stawki najmu pojazdu zastępczego w segmencie D (jak pojazd wynajęty) w 2019 r. kształtowały się w przedziałach od netto 146 zł do 350 zł netto dla wynajmu bezgotówkowego.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 115-134)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach szkody, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 11 listopada 2019 roku, w wyniku którego należący do A. K. (1) samochód marki S. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody. Sporna była dobowa stawka za najem oraz okres najmu

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty

zapropozowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że w wiadomości email pozwany przekazał poszkodowanemu informacje na temat najmu pojazdu zastępczego, które jednak miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany wskazał jedynie, iż najem ma charakter nieodpłatny, bez kosztów podstawienia i odbioru, bez kaucji, na niezbędny czas dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, nie podał natomiast innych istotnych warunków umowy. Treść otrzymanej informacji w zasadzie umożliwiała wyłącznie ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter (pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni). W odpowiedzi na tak sformułowaną informację pozwany został wezwany do przedstawienia konkretnych umów najmu, a także podania szczegółowych warunków najmu, m.in., czy wynajmowany pojazd ma wykupione pełne ubezpieczenie OC/AC, czy najem przewiduje limit km, czy jest udział własny w szkodzie, czy umowa zawiera zapisy o karze umownej. Pomimo tak sprecyzowanego zapytania pozwany nie udzielił odpowiedzi. Pozwany miał zatem pełną świadomość, że poszkodowany będzie kontynuował wynajmowanie samochodu zastępczego u powoda. Pomimo tej wiedzy pozwany nie przedsięwziął żadnych działań, aby zweryfikować stawki, czy też przedstawić poszkodowanemu za pośrednictwem tego podmiotu konkretnej, spersonalizowanej oferty najmu pojazdu. W ocenie Sądu inercję pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W zaistniałych realiach poszkodowany został pozbawiony prawa do weryfikacji przedstawionej przez powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności. Pozwany poprzestając na częściowej informacji odnośnie proponowanego najmu, a także ignorując wiadomości przesłane przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nieojojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem. Natomiast na wniosek powoda został przeprowadzony dowód z opinii biegłego, z którego jednoznacznie wynika, iż zastosowane stawki wynajmu pojazdu zastępczego były stawkami rynkowymi dla pojazdu z segmentu do którego należał samochód poszkodowanego. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił, że stawka wynajmu samochodu zastępczego, umówiona pomiędzy powodem a poszkodowanym jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Podsumowując Sąd uznał, że poszkodowany był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę 160 zł netto.

W odniesieniu do czasu najmu Sąd uznał, że poszkodowany był uprawniony do korzystania z pojazdu zastępczego do dnia 4 grudnia 2019 roku. Nie budzi przy tym wątpliwości, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego nie

ogranicza się wyłącznie do technologicznego czasu naprawy, zwłaszcza, iż w przedmiotowej sprawie szkoda została zakwalifikowana jako szkoda całkowita, a zatem pojazd nie podlegał naprawie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w cyt. uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu najmu pojazdu zastępczego zmierza do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu. Odpowiedzialność ta nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy np. możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór, czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody. W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym stanowiska, że poszkodowany nie powinien zwlekać z decyzją o zakupie nowego pojazdu do czasu wypłaty świadczenia przez ubezpieczyciela, czy też do czasu otrzymania od ubezpieczyciela końcowego kosztorysu. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. W realiach niniejszej sprawy wymaga podkreślić, iż sam pozwany potwierdza konieczność doliczenia dodatkowego czasu na ewentualny zakup nowego samochodu tj dodatkowe 7 dni liczone od dnia decyzji o ustaleniu szkody całkowitej. W przedmiotowej sprawie taka informacja została przekazana 28 listopada 2019 roku, a zatem doliczając dodatkowe 7 dni (wskazane przez pozwanego), poszkodowany miał prawo wynajmować samochód zastępczy do 5 grudnia 2019r. Poszkodowany zakończył najem tego pojazdu 4 grudnia 2019 r, a zatem przed tym czasem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.468,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Pozwany wydając decyzję z dnia 20 grudnia 2021 roku dotyczącą przedłożonej faktury VAT za najem pojazdu zastępczego, popadł w opóźnienie. Wobec powyższego od dnia następnego po wydaniu tej decyzji powodowi przysługuje żądanie odsetkowe.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Zaliczkę na wynagrodzenie biegłego 1.200 zł

Wobec tego, iż w sprawie zostały poniesione koszty sądowe przez Skarb P., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 273,54 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii w sprawie.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.